

Ethans VIDNESBYRD

Larry Hiller

Baseret på en sand historie

»Hør mig, hør mig vil Helligånden hviske. Hør mig, hør mig, jeg er sendt fra Gud« (Lille Liahona, apr. 2006, s. L13).

Ethan sad til fællestid og så på, at Sam, hans bedste ven, bar sit vidnesbyrd. Hans ven Sarah sad og ventede på, at det blev hendes tur. Sam fortalte om et tjenesteprojekt, han havde udført. Han sagde, at han havde et vidnesbyrd om at tjene. Sarah bar sit vidnesbyrd om familier. Ethans lærer bar også sit vidnesbyrd. Han talte om tempeltjeneste. De vidnede alle om, at Kirken er sand. Det virkede som om, at alle andre end Ethan havde et vidnesbyrd.

»Hvad har jeg et vidnesbyrd om?« tænkte Ethan.

Han tænkte tilbage på, da hans venner og han blev døbt for nogle få år siden. Hans primarylærer, søster Calder, havde talt om Helligånden.

»Helligånden kan give dig en brændende følelse i hjertet. Han kan hjælpe dig til at vide, hvad der er sandt,« havde hun sagt. »Og det er sådan, at man får et vidnesbyrd om det, man tror på.«

Det virkede som om, at alle andre end Ethan havde et vidnesbyrd.

Ethan prøvede at gøre det rigtige, så han kunne mærke Helligånden. Han læste i skrifterne og bad. Men han havde aldrig oplevet den brændende fornemmelse, som folk talte om. Betød det, at han ikke havde et vidnesbyrd?

Det spørgsmål kværnede rundt i Ethans hoved hele den næste dag. Han tænkte stadig over det, da han var ude på skateboard med Sam efter skole. Han vidste ikke, hvordan han skulle spørge Sam om det.

Til sidst sagde han: »Hej, Sam, var du bange, da du bar dit vidnesbyrd i går?«

Sam hoppede af skateboardet og gik hen på græsset. »Ikke rigtigt,« sagde han og satte sig ned. »Jeg havde båret mit vidnesbyrd for min familie aftenen inden.«

Ethan satte sig ved siden af ham med sit skateboard på skødet. »Men hvordan vidste du, at du havde et vidnesbyrd?«

»Jeg bad, og jeg fik en god følelse om det.«

Ethan nikkede eftertænksomt og drejede på et hjul på sit skateboard. Han ville også gerne have det sådan.

Da der var blevet mørkt og stille i huset den aften, knælede Ethan ned ved sin seng for at bede.

»Himmelske Fader,« sagde han, »vil du ikke nok give mig et vidnesbyrd. Hjælp mig til at vide, at Kirken er sand. At Joseph Smith var en profet. Og at Mormons Bog er sand.«

Ethan stoppede op midt i bønnen. Han tænkte sig om et øjeblik. Så spurgte han sig selv: »Ved jeg noget endnu?«

Og så kom der en stille, fredfyldt følelse over ham. Det var ikke en stærk brændende følelse. Men Ethan vidste, at det var Helligånden.

Så fik Ethan en tanke: »Jeg ved, at jeg ved.« Og da han tænkte over det, indså han, at han havde oplevet denne fredfyldte følelse før.

Når han læste i Mormons Bog, føltes det godt og rigtigt. Nu vidste han, at det var Helligånden, der vidnede for ham. Når han kom i kirke, og det føltes godt og rigtigt at være der, var det også Helligånden. Han havde allerede været ved at opbygge et vidnesbyrd!

Han behøvede ikke at vide alt lige nu. Men han vidste, at Helligånden var virkelig og kunne hjælpe ham med at opbygge hans vidnesbyrd.

Ethan begyndte at bede igen. Men denne gang var det for at sige tak. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.